Napsal uživatel Wabi Ryvola
Čtvrtek, 22 Duben 2010 23:14

"Nech to bejt! Já skočím pro kluky!"
Odhodil jsem sekeru do jehličí a sesunul se vedle. To byl koneckonců slušný nápad. Co se tady s tím máme dřít ve dvou. Strom je to na dvě facky, nemohli jsme s tím hnout — a že je Tallyho kus! Zapálil jsem si cigaretu a pozoroval, jak kámoš klouže ze stráně dolů na kemp. Vzadu za ním, kam až jsem dohlédl, probleskovala mezi stromy hladina jezera a pode mnou se do něj vlévaly dva potoky. Na ten větší už jsme jezdili léta.

Než jsem si dal posledního páva, kluci se škrábali nahoru. "Vyplivanej, co?" šklebí se na mě Klob a bez přechodu zabere za kmen. Noha mu uklouzla po mechu, padneme na hubu a já dělám, jako bych neměl zrovna moc co na práci.
"Koukám, že ti prasklo triko, Josefe!" povídám pomalu a žvejkam stonek trávy. Strom se ani nehnul. Pade nadhodil smyčku lasa, zatáhli jsme a klouzali i s tím zatraceným kmenem dolu. Za chvíli už jsme s Petem bobrovali.
Byla sobota odpoledne, na malou loučku u ústí potoka pralo slunce a dámy začaly striptýzovat. Udělali jsme hranici a shodili džíny. Vedro jak v peci. Tally přitáh na placek svou usárnu a začal se v ní šťourat. Mrknu na něj a povídám se zavřenejma očima: "V tomhle hicu? Ty si se zblaznil!" Dělal, jako by neslyšel. V tom byl fakt cvok. Pootevřel jsem znovu víčka a vidím ho, jak šmátrá ve spacáku a vytahuje zevnitř svázaný boxerky. Zadoluje podruhé a vytahuje druhý pár. Tak zavřu oči a otráveně se otočím na bok. Něco mě šimrá v uchu. Vyletím a samozřejmě - Bejbyna prchá do lesa s větví v ruce. Plácnu sebou znovu na zem a za chvíli ztvrdnu.
Probudilo mě dunění rukavic a funění nasupených kamarádů. Kousek ode mne sedel Pade a utíral si pomalu krev ze rtu. Tally už zřejmě vyřídil celou partu a teď právě zpracovával sličnou tvář našeho osadního krasavce Mekkiho.
Vzepřel jsem se na loky a pozoroval se zájmem v záři zapadajícího slunce nádhernou práci rukou a nohou zdánlivě vůbec neunaveného Tallyho. Byl to krásný pohled. Tancoval na špičkách jako baletka a jeho ruce pracovaly úsporně, zato však bezpečně zasahovaly. Mekki už zuřil, plácal rukama před obličejem a občas inkasoval přesně mířenou slupku. Začaly mě svrbět ruce, ale přesunul jsem se jenom na pravý loket a přimhouřenýma očima sledoval ten očividný výprask.Už jsem cítil chuť krve na rozbitých rtech. Věděl jsem, že teď už zbývám jenom já. Prožíval jsem v duchu Tallyho direkty, vedené kupodivu vždycky na nos, cítil jsem je za rozbitého Mekkiho i za Padeho a Peteho a nakonec jsem si ten svůj skobák začal zamyšleně mnout mezi prsty.

"Počítám, že chudák Tally bude potřebovat pořádnou večeři. Vypadá na dva lanšmejdy a hezkej kus hovězího bifteku. Třeba by moh zatím použít Mekkiho, když tu nejsou v okolí žádný krávy!"
Prohodil jsem to jen tak do prázdna, ale po očku jsem pokukoval po Tallym. Zpracovával dál nevzrušeně Mekkiho obličej a jenom na okamžik šlehl okem tam, co jsem ležel.
"Stejně si myslím, že s náma jezdí jenom proto, aby měl pořádný sparingpartnery. Tam, co von bydlí, říkají boxu eště šerm pěstí, co já vím," vložil se do toho Klob zadumaně.
Konečně Tally zabral. Odrazil ještě marný výpad Mekkiho a znenadání švihl rukou po Klobovi. Ten to ale čekal. Uhnul do strany a pohnul nepatrně nohou. Tally se rozplác na trávě a rozchechtal se. "Všiváku, počkej, až tě dostanu do práce!"
Že to Tally umí, věděli jsme všichni už pár měsíců. Začínal být známý v ringu a většinu svých zápasů vyhrával. Zkrátka talent. Jednou si přivezl s sebou rukavice a od té doby je neúnavně tahal na každý vandr. Všechny z party už omlátil, ale dělal to ležérně, věděl, že nemá cenu na nás dělat ramena, když jsme v životě nestáli mezi provazy, jenom já jsem se tomu nějak jaksi vyhýbal. Ne že bych se bál, ale jednou jsem nebyl venku já, jednou on, a když jsme se konečně sešli oba, tak to skončilo jako dneska odpoledne - nikdo už neměl chuť na výprask. Věděl jsem, že k tomu jednou prostě musí dojít. A to jsem si vždycky zamyšleně mnul nos.
Dneska už ale muselo padnout nějaké slovo.
"Hele, Tally," povídám, "koukám, že dneska už máš krve dost. Pojedeš za tejden na Sluňák?"
Vysoukal jsem se do stoje a začal mu rozvazovat rukavice. Usmíval se koutkem, lišák, ale přijmul hru.
"Tak jo. Sem už stejně ňákej utahanej. Vod tý doby, co to s sebou tahám, ste se vy moulové docela vypracovali. Pomalu už na vás ani nestačím. A s tebou si to rozdám na Sluňáku docela rád. Pudeme dozadu na ten plácek, tam je tráva jako v ringu. Jo, říkal mi Pedrák, že prej vod ňáký doby vzpíráš?"
Nechal jsem to bez odpovědi a táhle zazíval. Člověk se nesmí dát.
Na Sluňák jsem jel s lehkým mrazením v zádech. Kamarádi měli péči o můj dech a tak jsem si skoro ani nezakouřil. V pátek Tally nepřijel, v sobotu jakbysmet. Bylo nám to divné, ale počasí bylo non plus ultra a sjela se fajnová parta, takže jsme to vypustili z hlavy.
V jedenáct v noci jsme zaslechli zvuk motoru. Pade zajel s jeepem až na kemp a nevylezl ani od volantu. Sundal červený baret, utřel si pot a obhlédl nás, jak jsme tam tak kolem něj stáli a tiše na něco čekali.
"No jo. Tally se rozplác v pátek o zeď. Jel s tátou na mašině a na ty zdi přistáli v plný jízdě přímo na hlavu. Jedu z nemocnice, co vám budu povídat - je to s ním špatný."
Hned zas odjel a my seděli kolem ohně mlčky, jak zařezaný. Ani jsme si nevzpomněli na ten slibovaný mač, ležela nám v hlavě jediná myšlenka - mladý nadějný boxer a zrovna na hlavu. Jestli se z toho dostane, už si na rukavice nesáhne ...
Přešlo léto a podzim, Tally už byl doma z nemocnice, hlavu mu sice pospravovali, ale to víte — s proraženou lebkou se toho moc nenaboxuje. Je to škoda, říkali jsme, ale zaplať pánbu, že to dopadlo aspoň takhle. Na jaře jsme ho znovu viděli, sem tam vyjel zase ven, ale něco se s ním stalo, jako by zestárl nebo co. Pak jsme se dozvěděli tu neuvěřitelnou věc.
Tally to znovu zkoušel s rukavicema.
Měl to zakázané, to jsme věděli, ale nemohl bez toho být. Jednou jsme se ho na to zeptali a on nám to potvrdil. Prý je to čím dál lepší a oči mu při tom zářily jako kdysi. Bylo to na něm vidět, že znovu trénuje. A ve mně se odněkud z dálky vynořila ta stará, už přes rok nevyřízena věc. Byla to zapeklitá situace - věděli jsme, ze ho k tomu v naší přítomnosti nikdy nepustíme a na

druhou stranu tady zase byla v sázce chlapská čest a slovo - raději jsme o tom nemluvili.
A pak to vyřešil Tally sám.
Byli jsme zase jednou na Sluňáku, pozdní zářijový slunce pěkně připalovalo a kluci hráli přes potok fotbal.
"Pudem?" povídá Tally ke mně a oba jsme věděli, že to tak musí být. Kývnul jsem hlavou a nenápadně jsme vyrazili dozadu proti proudu, na travnatý plácek, sevřený ze všech stran lesem, aby se někdo nemusel namáhat s nějakými řečmi. Tally nesl pytel s rukavicemi a já přemýšlel, jak se mám ksakru zachovat. Došli jsme na flek, namotali bandáže a jakž takž jsme si navzájem zavázali tkaničky. A pak povídá Tally, "hele, tahle věc je mezi námi a mezi námi ti povídám, že sem fit. Nic se neboj mě praštit, já už si s tebou nějak poradím!"
Skoro okamžitě jsem inkasoval lehký úder na solar, hekl jsem, jak na to nebyl žaludek připravený. Oťukávali jsme se. Viděl jsem, že je Tally opět v kondici. Sem tam mi jako náhodou zavadil o bradu a pak jsem mu naletěl přímo na direkt - jenom jsem si olízl rozbitý ret. Viděl jsem mu ve tváři shovívavost a to mě namíchlo. Trochu jsem přitvrdil. Odpověděl sérií přesně mířených ran a zase se chvíli pásl na mé marné snaze ho zasáhnout. Málo platné, teď jsem viděl, že moje obavy byly zbytečné. On mě prostě k sobě nepustil - uměl to a to je to celé. Necítil jsem už rty, a když jsem inkasoval hák, zajiskřilo se mi v očích, potkal jsem pár andělíčků a byl jsem hin. Když jsem otevřel oči, Tally se v podřepu šklebil jak sluníčko a povídá "dej si chvíli voraz, vono to nejni jen tak!"
"Bóže můj, to byla šlupka," povídám. Lidi, já se vám rval jako pes. To druhé kolo jsem ještě vzdoroval, ale ve třetím kole už jsem se jenom věšel. Ruce jako by mi nepatřily, obličej byl někoho jiného a o plicích raději nebudeme mluvit. Ten mi dal!
"Člověče, ty seš tvrdej jak vořech," povídá Tally, když jsme si navzájem stáhli rukavice a seděli opření o strom. "Já si nepamatuju, že by někdo z vás se mnou vydržel tři kola!" "Jo, vořech, to jo. Tvrdej."
Věděl jsem, že kecá, že mi to jenom voslazuje, ale byl jsem rád, že mám ten výprask za sebou. Zasmál jsem se.
"A my volové nevěděli, jak to navlíknout, aby sme ti neublížili! Dyť seš člověče lepší než kdy jindy!"
Tally se hořce pousmál a povídá tiše: "Ba ne, kamaráde, nemysli si, já měl pořádně nahnáno. Kdyby ses bejval trefil semhle, šel sem k zemi možná na furt."
Odhrnul vlasy, naklonil ke mně hlavu a já s hrůzou sledoval tenké pulsování tam, kde má našinec lebeční kost. Otřásl jsem se.
Beze slova jsme si podali ruce, trochu se ošpláchli v potoce a loudali se zpátky na kemp. Kluci dělali, jako že o ničem nevědí.

Ale já byl dokonale K. 0.

Wabi Ryvola
Z knihy Prokletá vůně hor (Avalon 2007)